

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **R. P.**
sídlem X
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2018, č. j. 076199/2018/KUSK,
sp. zn. SZ_058580/2017/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kolín, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 3. 2017, č. j. MUKOLIN/OD 25006/17-hau, sp. zn. 27618/2016 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), tím, že porušil § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, když jako provozovatel motorového vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když blíže neurčený řidič dne 27. 11. 2016 na pozemní komunikaci v obci Kolín, v ulici U Křižovatky,

ve směru ulice Havlíčkova, překročil nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h a jel rychlostí 65 km/h (po zvážení odchylky měření ± 3 km/h), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a podle ustanovení § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v obsáhlé žalobě uvedl řadu námitek. Z důvodu značné rozsáhlosti soud uvádí žalobcovu argumentaci až dále v odůvodnění rozsudku.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a podrobně se vyjádřil k jednotlivým námitkám.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu zjistil soud následující pro věc relevantní skutečnosti. Správní orgán obdržel oznámení o přestupku ze dne 5. 12. 2016, ve kterém byly uvedeny následující údaje o přestupkovém jednání: *„Rychlost naměřená 68 km/hod, Rychlost – odchylka radaru 65 km/hod, Rychlost povolená 50 km/hod. Automatizovaným technickým prostředkem SYDO Trafific Velocity v. č. GEMVEL0021 ver:1.0, používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno, že dne 27. 11. 2016 v obci Kolín v ulici U Křižovatky, směr ulice Havlíčkova, blíže neustanovený řidič výše uvedeného vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o méně než 20 km/hod. Kvalifikace přestupku: Přestupek v dopravě ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zák. č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších úprav, a to porušením § 18 odst. 4 citovaného zákona.“* Součástí oznámení jsou i fotografie pořízené automatizovaným technickým prostředkem, ověřovací list č. 8012-OL-70024-16 silničního rychloměru typ SYDO Traffic Velocity s platností do 25. 1. 2017.
5. Na výzvu k zaplacení určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu žalobce správnímu orgánu I. stupně sdělil, že uvedené vozidlo řídil v den přestupku I. H.. Označený řidič nebyl kontaktní
6. Dne 24. 1. 2017 vydal správní orgán I. stupně usnesení o odložení věci.
7. Dne 25. 1. 2017 doručil správní orgán I. stupně žalobci příkaz, kterým byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla RZ X na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a paušální částka náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
8. Proti příkazu podal žalobce prostřednictvím zmocněnce, společnosti O. V. s. r. o., včasný odpor.
9. Dne 15. 3. 2017 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil porušením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že dne 27. 11. 2016 v 13:35 hod v Kolíně, U Křižovatky, směr ulice Havlíčkova, jako provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a paušální částka náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

10. Dne 5. 4. 2017 obdržel správní orgán I. stupně blanketní odvolání žalobce. Dne 19. 4. 2017 byla zmocněnci žalobce doručena výzva k doplnění blanketního odvolání. Dne 6. 10. 2017 doplnil zmocněnec žalobce odvolání, a namítal, že byl delikt projednán nezákonně, neboť mělo být zahájeno řízení o přestupku s řidičem, kterého žalobce označil, dále namítal, že má pochybnosti o tom, že bylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem a v závěru namítal, že na užitém rychloměru byly poškozeny úřední značky, k čemuž navrhl provedení důkazu svědeckou výpovědí.
11. Dne 13. 6. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Žalovaný mimo jiné v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobcem označený řidič se objevil v té době již v 11 odvolacích spisech předložených žalovanému (žalovaný podrobně odkázal i na jednotlivé spisové značky projednávaných věcí). K pochybnostem ohledně typu rychloměru, tj. zda se jedná o automatizovaný technický prostředek žalovaný, odkázal na ověřovací list daného rychloměru a též uvedl, že je měřidlo instalováno ve výšce a nejsou pochybnosti o tom, že je použitý rychloměr automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy a v této souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 3. 2018, č. j. 30 A 7/2017 – 79, bod 50 a násl. V souvislosti s poškozenými úředními značkami na uvedeném rychloměru žalovaný uvedl, že k odvolatelem tvrzenému ohledání došlo až se značným časovým odstupem od spáchání správního deliktu a proto je zjištěná skutečnost zcela irelevantní.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

12. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
13. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce vyjádřil souhlas s vydáním rozhodnutí bez jednání již v podané žalobě a žalovaný na základě výzvy soudu neoznámil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Proto lze mít za to, že s tímto postupem souhlasil.

Posouzení žalobních bodů

14. Dříve než soud přistoupí k posouzení žalobních bodů, uvádí, že podaná žaloba obsahuje z hlediska rozsahu a právní argumentace obdobné žalobní body, jako žaloba projednaná u zdejšího soudu pod sp. 44 A 22/2018, případně pod sp. zn. 44 A 14/2018. Vzhledem k tomu, že je žalobkyně zastoupena týměž advokátem, který je s rozsudky ve výše odkazovaných věcech seznámen, bude soud odkazovat na právní argumentaci uvedenou v označených rozsudcích. Dále také soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2018, č. j. 73 A 57/2017 – 53, ve kterém se uvedený soud zabýval částečně totožnými žalobními body, jejichž vypořádání bylo následně potvrzeno i rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018 – 70. Zdejší soud se ztotožňuje s vypořádáním žalobních bodů v uvedených rozsudcích.
15. Soud uvážil k námitkám uvedeným v jednotlivých částech žaloby v pořadí, jak jsou v ní uvedeny takto:

Nedostatečné vymezení skutku – okamžité změření vs. úsek

16. V tomto žalobním bodě žalobce namítal, že správní orgán nevymezil ve výroku rozhodnutí, zda uznal žalobce vinným z jednorázového překročení rychlosti v jednom konkrétním místě, nebo zda je žalobce trestán za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v určitém delším úseku.
17. Soud v první řadě upozorňuje na to, že žalobce je objektivně odpovědný za přestupek provozovatele vozidla, který spočíval v tom, že nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Žalobce tak odpovídal za to, že nezajistil, aby (nezjištěný) řidič dodržel nejvyšší povolenou rychlost v obci 50 km/hod.
18. Zároveň soud doplňuje, že podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu platí, že „[v] obci smí jet řidič nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.“ Porušení stanovené povinnosti se dopustí každý řidič, který v obci překročí nejvyšší dovolenou rychlost. Není rozhodné, zda bude rychlost porušována v delším nebo kratším úseku. Ostatně i z důvodu, že je rychlost vektorová fyzikální veličina, která vyjadřuje, v jakém časovém úseku se změní poloha konkrétního tělesa, nebylo by možné, aby k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo v jednom jediném bodě. Stanovení rychlosti v konkrétním bodě nebo v konkrétním úseku souvisí až s metodou zjišťování rychlosti. Zjištění rychlosti vozidla může probíhat jako stanovení okamžité nebo průměrné rychlosti. Metoda měření rychlosti však nemá vliv na splnění podmínek pro dostatečné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti.
19. Správní orgán I. stupně resp. žalovaný nebyli povinni ve výroku rozhodnutí specifikovat, v jak dlouhém úseku byla nezjištěným řidičem překračována nejvyšší dovolená rychlost v obci. Pro objektivní odpovědnost žalobce, jakožto provozovatele vozidla je stěžejní zjištění, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci došlo. Žalobní bod tak není důvodný.

Neodložení věci

20. V tomto žalobním bodě žalobce upozorňuje na to, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla a odvolával se přitom na podmínky stanovené v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, kterými jsou zahájení řízení o přestupku a odložení věci z důvodu, že správní orgán nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, druhou podmínkou je zastavení řízení o přestupku z důvodu, že obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Podle žalobce byla první podmínka splněna jen zdánlivě, neboť správní orgán I. stupně neodložil věc, neboť ve spise není založeno žádné usnesení o odložení věci. Tento záznam s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 1. 2018, č. j. 15 A 129/2015 – 27, považuje žalobce za obligatorní podklad pro vedení řízení o správním deliktu. A i kdyby ve spise toto usnesení založeno bylo, bylo by protiprávní, protože o něm nebyl žalobce vyrozuměn. Žalobce se odkazuje na ustanovení § 66 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), podle kterého platí, že „[o] odložení věci podle odstavců 1 až 3 vydá usnesení, které se pouze poznamená do spisu. O odložení věci se vyrozumí osoby dotčené jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku, jsou-li správnímu orgánu známy; správní orgán tyto osoby nevyrozumí, pokud by to bylo spojeno s neúměrnými obtížemi nebo náklady.“ Podle názoru žalobce byl správní orgán povinen vyrozumět osoby dotčené jednáním osoby podezřelé. Žalobce se

považuje za osobu dotčenou jednáním osoby podezřelé (řidičem vozidla). Podle žalobce jde o vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

21. Žalovaný k tomuto žalobnímu bodu uvedl, že správní orgán I. stupně věc přestupku odložil v souladu s § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích a dále upozornil na to, že žalobce označil jako řidiče osobu, kterou opakovaně označují provozovatelé vozidla zastupovaní společností O. V. s. r. o.
22. Soud nejprve konstatuje, že se zástupce mýlí, pokud tvrdí, že správní spis neobsahuje usnesení o odložení věci. Usnesení o odložení věci ze dne 24. 1. 2017, č. j. MUKOLIN/OD 6328/17-hau, se ve spise nachází. Není tedy důvodná námitka, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu z důvodu neodložení věci. Věc byla řádně odložena.
23. V souvislosti s povinností správního orgánu I. stupně vyrozumět žalobce o odložení věci odkazuje soud z důvodu opakovaně uplatňované námitky zástupcem žalobce na rozsudek zdejšího soudu ze dne 12. 3. 2019, č. j. 44 A 22/2018 – 33, a to konkrétně na vypořádání žalobního bodu v odstavcích 28 až 32, ze kterých vyplývá, že žalobce ani podle zákona o přestupcích ve znění novely č. 204/2015 Sb. s účinností od 1. 10. 2016 nesplňoval podmínky pro vyrozumění o odložení věci, neboť ho nebylo možné považovat za osobu dotčenou jednáním osoby podezřelé, které takové právo jinak obecně svědčilo. Žalobce nebyl osobou poškozenou ani osobou, které by svědčilo právo podat návrh na zahájení přestupkového řízení. Z týchž důvodů by žalobce ani nebyl oprávněn podat žalobu proti usnesení o odložení věci. Žalobní bod tak není důvodný.

Postup v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu

24. Žalobce uplatnil totožný žalobní bod, jako v případě projednávaném pod sp. zn. 44 A 14/2018, tedy že nebylo prokázáno, že městská policie měřila rychlost na úseku určeném Policií ČR a v takovém případě považoval žalobce důkazy získané z měření za nezákonné. Jak věc projednávaná pod sp. zn. 44 A 14/2018, tak věc projednávaná nyní, se týkají provádění úsekového měření v Kolíně. Vzhledem k tomu, že informace o schválení předmětných úseků vycházejí z totožných podkladů, které soud již dříve zhodnotil, odkazuje nyní soud na odstavce 25 až 28 rozsudku ze dne 28. 2. 2019, č. j. 44 A 14/2018 – 36, ze kterých vyplývá, že obecní policie prováděla měření rychlosti v Kolíně na úsecích určených Policií ČR, tedy v souladu s § 79a zákona o silničním provozu. Žalobní bod není důvodný.

Nedbalostní spáchání přestupku

25. V tomto žalobním bodě žalobce opětovně uplatnil žalobní bod totožného znění, s jakým se soud vypořádal v odstavcích 37 až 39 rozsudku ze dne 29. 4. 2019, č. j. 44 A 33/2018 – 31. Vzhledem k tomu, že se správní delikt žalobce posuzoval podle totožného ustanovení a v totožném znění, a jak ve zde projednávané věci, tak ve věci sp. zn. 44 A 33/2018 se jednalo o pachatele fyzickou osobu, nemá soud důvod se od přijatých závěrů odchylovat a konstatuje, že žalobní bod není důvodný, neboť správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu vymezuje pouze jeden skutek, nikoli i kvalifikované skutkové podstaty tohoto přestupku, které by se lišily existencí nebo intenzitou zavinění. Uvedením formy zavinění ve výroku rozhodnutí nebyl žalobce uznán vinným ze závažnějšího správního deliktu. Žalobní bod není důvodný.

Použití automatizovaného technického prostředku bez obsluhy

26. Žalobce dále namítá, že nebyly splněny podmínky pro projednání protiprávního jednání jako správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, protože porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Podle žalobce měly správní orgány uvést znaky definující automatizovaný technický prostředek pro měření rychlosti bez obsluhy a následně měly tyto znaky porovnat s použitým rychloměrem. Zároveň správní orgány neprovedly ani dokazování, že se skutečně jednalo o automatizovaný technický rychloměr. Dále považoval žalobce provedené měření za nepřezkoumatelné, protože správní orgány neuvedly, jakým rychloměrem byla rychlost měřena, a proto není ani možné přezkoumat, zda se jedná o automat, či nikoli. Dále žalobce uvedl, že v průběhu odvolacího řízení namítal, že není zřejmé, jak správní orgán dospěl k závěru, že se jedná o automat a nadto konstatoval, že se až později seznámil se stanoviskem Ministerstva dopravy sp. zn. 102/2013-160-OST/4, ze kterého vyplývá, že za automat nelze považovat rychloměr, který je sice pevně nainstalovaný, a změří rychlost automaticky, avšak v místě se nacházejí policisté či strážníci, kteří některá vozidla zastaví a jejich řidiče legitimují. Pokud by byl žalobce s tímto stanoviskem obeznámen dříve, argumentoval by, že se v místě nacházeli strážníci obecní policie, kteří vozidla vskutku zastavovali. Žalobce tedy až v žalobě uvedl, že se nemohlo jednat o automat, protože na místě měření byli strážníci.
27. Žalobní bod není důvodný. Žalobce již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítal, že použitý rychloměr nemůže být považován za automatizovaný technický prostředek. Žalovaný se s uplatněnou odvolací námitkou v napadeném rozhodnutí vypořádal. Upřesnil typ rychloměru a též odkázal na fotografie, ze kterých je zřejmé, že je měřidlo umístěno ve výšce a jedná se o stacionární pevně nainstalovaný technický prostředek. Dále je třeba zohlednit i to, že již v oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 5. 12. 2016 bylo uvedeno, že „blíže neustanovený řidič výše uvedeného vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost“, z čehož je patrné, že policie nebyla přítomna měření rychlosti a uvedené řidiče nezastavovala a nelegitimovala. Jak v oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 5. 12. 2016, tak z prvostupňového rozhodnutí a i z napadeného rozhodnutí se jednoznačně podává, že byl přestupek zjištěn automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. V takovém případě nelze pochybovat o skutečnosti, že tento radar je automatizovaným prostředkem užívaným bez obsluhy, neboť se jedná o stacionární zařízení, které funguje samostatně bez nutnosti přítomnosti obsluhy.
28. Žalobce s odkazem na stanovení dělících kritérií a rozlišení, zda se jedná o automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy, tak jak je vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017 – 37, uvádí, že na místě měření stáli strážníci. Žalobce však nepředkládá jediný důkaz, který by o této skutečnosti svědčil. Žalobce tento argument vznesl jako prostou negaci skutečnosti uvedené ve správním spise a skutečnosti uvedené v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že pro své tvrzení nepředkládá žádný důkaz, kterým by mohl zpochybnit informace a podklady, na základě kterých správní orgán I. stupně rozhodoval, nelze považovat uvedený argument za důvodný. Žalobce tento argument užil pouze účelově a ve stejném stylu, v jakém formuluje ostatní žalobní body, tedy pouze aplikuje procesní strategii, ve které se snaží zpochybnit maximální množství faktických informací a údajů uváděných správními orgány a tím se snaží dovést do extrému povinnost správních orgánů svá rozhodnutí

odůvodnit a v podstatě je rozpitvat do posledního slova, aniž by byl žalobce schopen předložit jakékoli důkazy svědčící o opaku, než co správní orgány v napadených rozhodnutích uvedly. Soud upozorňuje, že správní rozhodnutí nelze vnímat jako samostatné segmenty slov bez kontextu, jak se snaží žalobce předeštit. Ze žádného podkladu pro vydání prvostupňového nebo napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by prováděnému měření bylo přítomni strážníci, naopak je ze správního spisu patrné, že měření bylo provedeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Žalobní bod není důvodný.

Neexistence správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu

29. Žalobce namítal neexistenci správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu též ve věci projednávané u zdejšího soudu pod sp. zn. 44 A 22/2018. Soud se s uvedenou námitkou vypořádal v odstavcích 50 až 53 rozsudku ze dne 12. 3. 2019, č. j. 44 A 22/2018 – 33. Vzhledem k tomu, že je skutková situace zcela srovnatelná a na oba projednávané případy se aplikovala totožná právní úprava, odkazuje soud na výše uvedené rozhodnutí, ze kterého vyplývá, že uplatněný žalobní bod není důvodný, neboť nedošlo ke změně právní úpravy, která by byla pro pachatele příznivější, neboť došlo pouze k formálnímu přejmenování správních deliktů na přestupky.

Zavinění

30. Vzhledem k tomu, že i žalobní bod, který žalobce nazval zavinění, zdejší soud v totožném znění opakovaně vypořádal, odkazuje na odstavce 54 – 58 rozsudku ze dne 12. 3. 2019, č. j. 44 A 22/2018 – 33, ve kterém uvedl, že prokázání zavinění nebylo vyžadováno ani podle právní úpravy, která byla účinná i v době, kdy se správního deliktu dopustil žalobce, ani v aktuálně projednávaném případě žalobce, a dále soud uvedl, že nedošlo ke změně obligatorních znaků skutkové podstaty podle § 125f zákona o silničním provozu ani poté, co zákonodárce přistoupil k explicitnímu vyjmutí posuzování zavinění a správní orgány nebyly povinny zkoumat míru zavinění žalobce na spáchání uvedeného správního deliktu, neboť podle úpravy § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu odpovídá provozovatel vozidla za spáchaný delikt na základě objektivní odpovědnosti. Žalobní bod tak není důvodný.

Neuvedení ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno o sankci

31. V dalším žalobním bodě žalobce namítal nezákonnost rozhodnutí o sankci, a to z toho důvodu, že správní orgán zohlednil pouze ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu a příslušnou vyhlášku v případě výroku o nákladech řízení. Žalobce také uvedl, že je odkaz na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu irelevantní, neboť stanovuje: „K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění.“ Žalobce namítal, že mělo být prvostupňové rozhodnutí žalovaným změněno dle poslední verze zákona o silničním provozu, neboť prvostupňové rozhodnutí nabývá právní moci ke dni rozhodování žalovaného. Podle žalobce není možné s odkazem na § 2 odst. 6 zákona o odpovědnosti za přestupky přezkoumat, zda dle právního předpisu účinného ke dni rozhodnutí žalovaného vůbec bylo možné uložit příslušný druh trestu a dále namítal, že ve výroku není obsaženo ustanovení, podle kterého byla sankce uložena. Podle žalobce také není seznatelné, zda je uložena sankce 1 500 Kč sankcí na samé spodní či horní hranici, nebo ve středu zákonného rozmezí.

32. Soud nejprve uvádí, že za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost označuje judikatura vnitřně rozporné výroky rozhodnutí nebo výroky, ve kterých není výslovně vyjádřeno anebo alespoň způsobem nevzbuzujícím pochybnosti vysloveno, jak odvolací správní orgán naložil s přezkoumávaným rozhodnutím jako celkem a jeho případnými jednotlivými částmi (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002 – 24 nebo Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 1. 2006, č. j. 20 Cad 39/2005 – 19). Napadené rozhodnutí neshledal soud nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost, neboť nepanuje rozpor mezi konstatováním viny za spáchání správního deliktu provozovatele motorového vozidla a uloženou sankcí v podobě pokuty 1 500 Kč. Rozporné by bylo například takové rozhodnutí, u kterého by správní orgán uložil pokutu, ačkoli by neshledal účastníka řízení vinným z konkrétního skutku. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a zároveň zamítl odvolání žalobce, v čemž opět není shledán žádný vnitřní rozpor.
33. Dále soud uvádí, že ačkoli lze obecně souhlasit s principem, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 – 79), je nutné odlišit agendu správního trestání, do které prostupují některé ze zásad trestního práva. Jedna z těchto zásad je vyjádřena v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod: *„Trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.“* Primárně se tedy skutek posuzuje a trest ukládá podle zákona účinného v době spáchání přestupku. V projednávaném případě byl přestupek spáchán dne 27. 11. 2016 a dle zákona o silničním provozu účinného ve znění ke dni spáchání přestupku bylo v § 125f odst. 3 stanoveno: *„Za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.“* Zároveň ale platí, že správní orgány mají povinnost, až do doby vydání rozhodnutí o přestupku, sledovat právní úpravu a ověřit, zda v ní nenastaly změny, které by znamenaly pro pachatele příznivější výsledek.
34. V době rozhodování žalovaného došlo ke změně ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, avšak nikoli v té podobě, že by stanovoval mírnější podmínky pro hodnocení žalobcova skutku. Změna úpravy pouze výslovně zakotvila již dříve dovozené pravidlo, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se nevyžaduje zavinění. Lze tak uzavřít, že správní orgán I. stupně uvedl správný odkaz na ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, podle kterého byla žalobci uložena pokuta (nadto ještě v době rozhodování správního orgánu I. stupně, tj. k 15. 3. 2017, ani ke změně dotčeného ustanovení nedošlo), a ani v době rozhodování žalovaného nenastaly takové změny v právní úpravě, které by měly za následek mírnější posouzení přestupkového jednání.
35. Žalobce má zároveň za to, že bylo porušeno ustanovení § 2 odst. 6 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého platí, že *„[p]achatelé lze uložit vždy jen takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje.“* Nicméně žalobce již nijak uvedenou námitku neaplikoval na projednávanou věc, neboť by zjistil, že toto pravidlo porušeno nebylo. Jak v době spáchání přestupku (dne 27. 11. 2016), tak v době rozhodnutí žalovaného (dne 13. 6. 2018), bylo možné za správní delikt, resp. později přestupek, provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu uložit

pokutu. Žalobci tedy nebyla uložena sankce, resp. správní trest, kterou by nebylo možné uložit v době vydání napadeného rozhodnutí.

36. Není důvodná ani námitka žalobce, že ze správního rozhodnutí není seznatelné, zda byla pokuta uložena v její dolní hranici, středu nebo v horní hranici zákonné sazby. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí uvedl (dokonce zvýrazněným písmem), že „[s]právní orgán tedy ukládá sankci pokuty při dolní hranici možné výměry.“ A žalovaný pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zopakoval, že „[p]okuta byla uložena na samé spodní hranici zákonné sazby, a to dle zákona účinného v době spáchání deliktu, tzn. podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, s přihlédnutím k rozmezí stanovenému § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu (rozmezí ve výši od 1.500 Kč do 2.500 Kč)“. Vzhledem k tomu, že řízení před správními orgány tvoří jeden procesní celek, není vadou řízení, když přesné rozmezí pokuty uvedl až žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalobní bod není důvodný.

Nepřihlédnutí k možnému mimořádnému snížení sankce

37. Též námitkou mimořádného snížení sankce se zdejší soud opakovaně zabýval. A vzhledem k tomu, že ji žalobce uplatnil v totožném znění, odkazuje soud na vypořádání této námítky v odstavcích 67 – 71 rozsudku ze dne 12. 3. 2019, č. j. 44 A 22/2018 – 33, neboť nyní posuzovaný případ má srovnatelný skutkový základ, který neodůvodňuje odchylku od dříve přijatých závěrů. Správní orgán I. stupně nepochybil, když ve výroku prvostupňového rozhodnutí neuvedl ustanovení týkající se mimořádného snížení sankce. Soud proto konstatuje, že nebyla dána povinnost správního orgánu I. stupně, resp. žalovaného, zabývat se důvody mimořádného snížení sankce ex offio. Zároveň žalobce v průběhu správního řízení neuplatnil žádný návrh ani neuvedl jediný důvod, pro který by bylo možné tohoto mimořádného institutu využít. Ze správního spisu také není zřejmé, že okolnosti případu nebo osoba žalobce byly něčím mimořádné ve vztahu k možnosti mimořádného snížení pokuty. Správní orgány měly rozhodovat podle správního řádu, nikoli podle zákona o odpovědnosti za přestupky. Ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky tak ani nemuselo být aplikováno.

Absence odkazu na přestupek, jehož znaky jednání vykazuje

38. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalobce zastává názor, že je nutné, aby ve výroku rozhodnutí byl obsažen odkaz na právní ustanovení definující skutkovou podstatu přestupku, jehož znaky porušení povinnosti řidiče vykazovalo. Žalobce namítá, že správní orgán ve výroku rozhodnutí neuvedl, jaká konkrétní právní povinnost byla porušena a z výroku rozhodnutí tak nelze přezkoumat, pro jaké protiprávní jednání je žalobce postižen.
39. Soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, Sb. NSS č. 3656/2018, ve kterém jsou specifikovány nároky na citaci konkrétních ustanovení, která je nutné do výroku rozhodnutí uvést a která dohromady dávají skutkovou podstatu správního deliktu, který je žalobci kladen za vinu.
40. Správní orgán I. stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedl pouze porušení ustanovení § 125f odst. 1 a § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, a pro perfektnost výroku by bylo nutné do výroku uvést i ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4), které

popisuje konkrétní přestupkové jednání a které doplňuje výše uvedená ustanovení tak, že je dostatečně zřejmé, za jaké jednání je provozovatel vozidla odpovědný. Správní orgán I. stupně až v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že se jednalo o přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, jehož skutková podstata byla naplněna porušením povinnosti stanovené v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Lze proto konstatovat, že interpretací rozhodnutí byla tato vada výroku rozhodnutí odstraněna a nebyl dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobní bod tak není důvodný.

Prekluze

41. Podle žalobce již došlo k prekluzi spáchaného deliktu z důvodu, že správní orgán I. stupně rozhodl dne 15. 3. 2018 (pozn. soudu: správně mělo být uvedeno datum 15. 3. 2017), tím počala plynout jednoletá promlčecí doba; jejíž poslední den připadal na 15. 3. 2018. Žalobce se pak dovolává uplatnění promlčecí doby přestupku na základě ustanovení § 29 písm. a), § 30 písm. a), § 31 odst. 1 a § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, z nichž mělo vyplývat, že je přestupek promlčen po jednom roce ode dne vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Důvodem, pro který je podle žalobce nutné tuto právní úpravu zákona o odpovědnosti za přestupky aplikovat je, že je pro žalobce výhodnější.
42. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod se trestnost činu posuzuje a trest ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.
43. Vzhledem k tomu, že je argumentace žalobce totožná, jako v případě projednaném zdejším soudem v rozsudku ze dne 12. 3. 2019, č. j. 44 A 22/2018 – 33, a též skutkový stav je podřaditelný pod uvedené právní hodnocení, odkazuje soud na vypořádání totožného žalobního bodu v odstavcích 80 až 88 citovaného rozsudku. Správní delikt žalobce nebyl prekludován, neboť podle § 125e odst. 5 věta za středníkem zákona o silničním provozu, neuplynula lhůta, která by měla za následek zánik odpovědnosti za uvedený správní delikt. Žalobní bod není důvodný.

Absence formy zavinění řidiče

44. Žalobce dále namítá, že je rozhodnutí nezákonné z důvodu, že správní orgány neprokázaly a ani netvrdily, že bylo jednání řidiče zaviněné. Žalobce odkázal na § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, podle kterého je možné přičítat provozovateli vozidla jednání, které vykazuje znaky přestupky. Zavinění je znakem přestupku a proto se měly správní orgány zabývat naplněním této podmínky. Žalobce zastává názor, že ho nelze trestat v případě, když nebylo prokázáno, že bylo jednání řidiče zaviněné.
45. Podmínkou prokazování znaků přestupku, za který je následně objektivně odpovědný provozovatel vozidla, se zabýval Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 46, ve kterém uvedl, že „je tak namísto vnímat i pasáž § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu požadující, aby zjištěné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona. Samotný zákon o silničním provozu v současnosti totiž definuje jen objektivní stránku skutkové podstaty jednotlivých přestupků; zavinění jako znak odpovědnosti za přestupek sám výslovně nestanoví (to lze dovodit teprve na základě právní úpravy v ustanovení § 3 přestupkového zákona). To samé ovšem platí i pro okolnosti vylučující odpovědnost za přestupek, které jsou, pokud jde o nutnou obranu a krajní nouzi, upraveny v ustanovení § 2 odst. 2 přestupkového

zákona, ve zbytku je pak lze dovodit až na základě analogické aplikace norem trestního práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 – 135, č. 1338/2007 Sb. NSS). Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje jen na „znaky přestupku podle tohoto zákona“, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (vedle již zmíněných) například u materiální stránky přestupku, věku a přičetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (viz obdobný závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35).“

46. Uvedený výklad Nejvyššího správního soudu je plně aplikovatelný i na námitku žalobce, podle které měly správní orgány prokázat, že se řidič přestupku dopustil zaviněně. Vzhledem k tomu, že subjektivní stránka přestupku, tj. zavinění, je znak vyplývající z § 2 odst. 2 zákona o přestupcích a nikoli ze zákona o silničním provozu, nebylo nezbytné, aby správní orgány prokazovaly, že řidič vozidla jednal zaviněně. Žalobní bod není důvodný

Neoznámení úseku měření rychlosti vozidel dopravní značkou

47. Žalobce uplatnil totožný žalobní bod, jako v případě projednávaném pod sp. zn. 44 A 14/2018. Soud proto odkazuje na vypořádání tohoto žalobního bodu v odstavcích 82 až 99 rozsudku ze dne 28. 2. 2019, č. j. 44 A 14/2018 – 36, ve kterém dospěl k závěru, který je zcela aplikovatelný i na nyní projednávanou žalobu, že obecní policie neměla povinnost označit úseky měření rychlosti dopravní značkou a dále soud dospěl k závěru, že záznamy pořizované kamerami byly pořizovány v souladu se zákonem (informace o prováděném měření byla řádně uveřejněna, konkrétně na webových stránkách Městské policie Kolín) a jejich užití sledovalo legitimní cíl, tedy dohlížet na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Žalobní bod není důvodný.

Absence skutkové podstaty překročení rychlosti v úseku

48. V tomto žalobním bodě žalobce namítá, že právní řád České republiky nezná skutkovou podstatu deliktu překročení rychlosti na určitém úseku, ale pouze na konkrétním místě. Žalobce byl odsouzen za překročení tempa v určitém úseku, což ale podle mínění žalobce právní řád České republiky neumožňuje.
49. Soud v první řadě upozorňuje na to, že žalobce je objektivně odpovědný za přestupek provozovatele vozidla, který spočíval v tom, že nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Žalobce tak odpovídal za to, že nezajistil, aby (nezjištěný) řidič dodržel nejvyšší povolenou rychlost v obci 50 km/hod.
50. Zároveň soud doplňuje, že podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu platí, že „[v] obci smí jet řidič nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.“ Porušení stanovené povinnosti se dopustí každý řidič, který v obci překročí nejvyšší dovolenou rychlost. Není rozhodné, zda bude rychlost porušována v delším nebo kratším úseku. Ostatně jak soud již jednou v tomto rozsudku uvedl, i proto, že je rychlost vektorová fyzikální veličina, která vyjadřuje, v jakém časovém úseku se změní poloha konkrétního tělesa, nebylo by možné, aby k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo

v jednom jediném bodě. Stanovení rychlosti v konkrétním bodě nebo v konkrétním úseku souvisí až s metodou zjišťování rychlosti. Zjištění rychlosti vozidla může probíhat jako stanovení okamžité nebo průměrné rychlosti. Metoda měření rychlosti však nemá vliv na naplnění skutkové podstaty spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Žalobní bod tak není důvodný.

Poškozené úřední značky

51. V posledním žalobním bodě žalobce namítal, že rychloměr měl poškozené úřední značky, a proto došlo k zániku jeho ověření, neboť dle právního předpisu dochází k zániku ověření nejen uplynutím jednoleté lhůty od vystavení ověřovacího listu, ale též poškozením či odstraněním úřední značky (§ 7 vyhlášky č. 262/2000 Sb.). Dle žalobce nezjistil žalovaný řádně skutkový stav a nevypořádal se dostatečně s touto námitkou uplatněnou v odvolání. Žalobce nesouhlasí s tím, že žalovaný odmítl uvedenou námitku s odůvodněním, že byla uplatněna „s určitým značným časovým odstupem“. Podle žalobce se jedná o nepodloženou spekulaci, neboť žalovaný neměl takový argument odmítnout, dokud by nezjistil, s jakým odstupem byla tato skutečnost zjištěna. Dále žalobce uvedl, že i kdyby byl rychloměr ohledán s určitým časovým odstupem, měla by se aplikovat zásada *in dubio pro reo*.
52. Soud ve stručnosti uvádí, že princip aplikace pravidla *in dubio pro reo* znamená, že v případě, zůstanou-li po vyčerpání všech dosažitelných důkazů důvodné pochybnosti o skutkové otázce významné pro rozhodnutí, které nelze rozptýlit provedením a zkoumáním dalších dostupných důkazů, je nutno rozhodnout ve prospěch obviněného (srov. komentář Šámal, P. a kol.: *Trestní řád. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 15 – 105*). V případě žalobce však nenastaly důvodné pochybnosti o skutkovém stavu. Správní orgány disponovaly dostatečnými důkazy, které jsou založeny ve správním spise, a ze kterých vyplývají věrohodné informace o spáchání přestupkového jednání tak, jak je kladeno žalobci za vinu. Správní orgány tedy neměly důvod aplikovat zásadu *in dubio pro reo*, neboť neshledaly důvodné pochybnosti o skutkovém stavu.
53. Dále soud uvádí, že podle § 2 s. ř. s. poskytují soudy ve správním soudnictví ochranu subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon. Pojem veřejné subjektivní právo je značně široký, nicméně „na veřejné subjektivní právo lze hledět jako na oprávnění jednotlivce vyplývající z norem veřejného práva, právního řádu, na zákonné postupy veřejné moci vůči němu. Veřejná subjektivní práva jsou odrazem povinnosti veřejné moci vystupovat vůči jednotlivcům jen na základě zákona, v jeho mezích a způsobem jím stanoveným.“ (Kopecký, M. *Správní právo. Obecná část. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 41*).
54. Nicméně je třeba rozlišit, v jakých případech se u soudu ať už fyzické nebo právnické osoby, legitimně domáhají ochrany veřejných subjektivních práv, a kdy již dochází ke snaze legitimizovat obstrukční jednání, které je považováno za nedovolený výkon procesního práva a které trpí nedostatkem právem chráněného zájmu, neboť sleduje jednostranně zájem (výhodu) jednajícího (srov. doc. JUDr. Soňa Skulová, Ph.D., JUDr. David Hejč, Ph.D., JUDr. Lukáš Potěšil, Ph.D., Mgr. Jan Scheuer, Mgr. Klára Ibrmajerová, *Obstrukce v řízení o dopravních přestupcích. Právní rozhledy 11/2019, s. 393*). Autoři odkazovaného článku zpracovali i analýzu nejčastějších způsobů tzv. obstrukčního jednání v řízeních o dopravních přestupcích, byť zdůraznili, a soud s touto výhradou souhlasí, že ne každá námitka účastníka přestupkového řízení je obstrukční povahy a stejně tak není

možné za obstrukci považovat řádné uplatňování procesních práv, jakkoli může v některých případech znamenat pro správní orgán vyšší vynaložené úsilí při jejich vypořádávání.

55. Nicméně autoři odkazovaného článku dospěli k závěru, se kterým se zdejší soud ztotožňuje, že obstrukcemi v řízení o dopravních přestupcích se obecně rozumí snaha ztížit nebo zmařit řádný postup v přestupkovém řízení a tím ztížit nebo zmařit uplatnění odpovědnosti za přestupek, resp. dosažení účelu řízení o přestupcích. Za již typické obstrukce lze považovat jednání spojené s doručováním ve správním řízení, a to způsobem, kdy účastníci označí jako doručovací mailovou adresu s diakritikou, ačkoli v průběhu správního řízení užívali jinou mailovou adresu, podobnou té nově označené, avšak bez diakritiky. Jiným obstrukčním jednáním je způsob účelového označování domnělých řidičů, ať už spočívá v označení osoby vyhoštěné a dlouhodobě nepobývajících v České republice, nebo v osobě zcela nekontaktní a fakticky neexistující, nebo ve zcela zavrženíhodném způsobu označení osoby zemřelé. Nelze dát úplný výčet obstrukčního jednání, kterého se účastníci dopravních přestupků dopouštějí, ostatně, tento seznam nebude zřejmě nikdy plně ukončený, protože i přes uplatňování některých již *vyčerpaných* obstrukčních metod, přicházejí někteří účastníci s novými mnohdy velmi sofistikovanými metodami. Vždy je třeba při hodnocení každé procesní taktiky vyhodnotit, zda se jedná o legitimní procesní postup, který může přispět k objasnění skutkového stavu, případně který může odhalit procesní pochybení správního orgánu, od procesního postupu, jehož účelem je zmaření či ztížení uplatnění odpovědnosti za přestupek.
56. Soud jako obstrukci vyhodnotil jednání zmocněnce žalobce i ve zde projednávaném případě, který v rámci doplnění odvolání uvedl, že na technickém prostředku pro měření rychlosti byly poškozeny úřední značky a pro prokázání svého tvrzení navrhl předvolání svědka M. P.. Soudu je známa činnost M. P., který se podílí na pojišťování řidičů před pokutami (srov. komerční sdělení M. P. zde: <https://www.ceskenoviny.cz/pr/zpravy/v-praze-se-objevilo-nekolik-autovraku-stoji-za-nimi-poskytovatel-kontroverzniho-pojisteni/1742493>). Vzhledem k tomu, že M. P. nabízí obdobné služby, jako zástupce žalobce, případně zmocněnec žalobce vystupující ve správním řízení, nelze předpokládat, že by uvedený svědek věrohodně vypověděl o údajném poškození úředních značek na rychloměrech. Je nutné uvést, že navržený svědek nejen že schvaluje společensky škodlivé jednání, ale navíc se snaží tomuto společensky škodlivému jednání spočívajícímu v porušování pravidel silničního provozu poskytovat ochranu. Těžko pak lze předpokládat, že by uvedený svědek vypovídal věrohodně a objektivně, zvláště když řidičům slibuje, že využitím služeb jím zaštiťované společnosti bude jejich překročení rychlosti či neoprávněné parkování zcela beztrestné (srov. zde: <https://virtualniprovozovatel.cz/o-nas>). Uvedený svědek nejen že uznává, že řidiči mohou překračovat rychlost a neoprávněně parkovat, ale zároveň slibuje, že bude uplatňovat takové metody, které zajistí uvedeným řidičům ochranu před sankcí. Uvedení informace o tom, že byly na konkrétním radaru poškozeny úřední značky, se tak jeví jako obstrukční taktika využívaná uvedenými subjekty s cílem zabránit uložení pokuty za spáchaný správní delikt.
57. Jak již bylo uvedeno výše, obstrukční jednání má povahu zneužití práva. Zneužití práva je „jednání právně zakázané, jehož důsledkem může být negování subjektivního procesního práva, které bylo zneužito – správní orgán např. nepřizná účinky danému úkonu, resp. k němu nepřihlídně, nevyhoví žádosti, neprovede navrhované důkazy apod.“ (Pomahač, R. a kol.

Veřejná správa za rozcestím (právní reflexe). Praha: Univerzita Karlova, Právnická fakulta, 2013. s. 66). Nejvyšší správní soud pak v souvislosti se zákazem zneužití práva zdůraznil, že i širší kontext jednání zmocněnce žalobce mimo rámec dotčeného správního řízení může prokázat případné obstrukční či zneužívající jednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2015, č. j. 2 As 47/2015 – 30, odst. 14).

58. Zdejší soud již výše popsal, že praktiky zmocněnce žalobce a tímto zmocněncem označeného svědka mají za účel zamezit odpovědnosti řidičů za přestupkové jednání. V tomto kontextu se pak jeví jako obstrukční jednání, pokud zmocněnec žalobce u žalovaného uplatní s velkým časovým odstupem námitku poškozených úředních značek na technickém zařízení měřícím rychlost zvlášť, když jako jediný důkaz prokazující jeho tvrzení označí možnou výpověď osoby, která se profesionálně zabývá „pojišťováním proti pokutám“. Soud již dříve upozornil na taktiku zástupce žalobce, který se snaží v podaných žalobách pouze negovat faktické informace uvedené ve správních rozhodnutích, aniž by předložil jakékoli důkazy svědčící ve prospěch svých tvrzení (srov. např. vypořádání žalobního bodu týkajícího se termínu „automat“). Uvedenou taktiku pak zjevně aplikuje i zmocněnec žalobce ve správním řízení, ve kterém po nastudování právní úpravy zjistí jednotlivé podmínky pro užití a zjištění konkrétních důkazů a ty následně neguje (zmocněnec žalobce tedy zjistil, že technické zařízení pro měření rychlosti musí být opatřeno úředními značkami, a proto pouze konstatoval, že toto zařízení nebylo úředními značkami opatřeno. Obdobně si zjistil, že v případě posuzování technického zařízení jako automatu je rozhodné faktické užití konkrétního technického prostředku, a proto v případě, kdy bylo měřeno automatem, pouze odporuje, že byl na místě přítomen strážník. Zástupce žalobce uvedenou taktiku v tomto bodě dokonce explicitně přiznal, když uvedl: „Žalobce se – bohužel až po právní moci rozhodnutí – dozvěděl o tom, že dle stanoviska Ministerstva dopravy, sp. zn. 102/2013-160-OST/4, nelze za automat považovat rychloměr, který je sice pevně instalovaný a změří rychlost automaticky, avšak v místě se nacházejí policisté či strážníci, kteří některá vozidla zastaví a jejich řidiče legitimují, a některá nikoliv. Tento závěr osvědčil též Nejvyšší správní soud v rozsudku 9 As 213/2017 – 37, bod 57. Pokud by tuto skutečnost, která žalobci nebyla logicky známa, správní orgán v rozhodnutí uvedl, pak by žalobce mohl argumentovat tak, že v místě se nacházeli strážníci obecní policie, kteří vozidla vsutku zastavovali.“ Taktéž lze uvést případ podmínek měření rychlosti obecní policií, pro kterou platí, že může měřit rychlost pouze na úseku označeném Policií České republiky – zástupce žalobce pouze opět neguje uvedenou povinnost a pravidelně bez předložení dalších důkazů uvádí, že Policie České republiky uvedený úsek měření neoznačila.)
59. V rámci správního řízení nevznikly pochybnosti o správnosti měření automatizovaného technického prostředku na měření rychlosti a zmocněnec žalobce a ostatně ani zástupce žalobce nepředložili žádný relevantní důkaz nebo podklad o tom, že by měření nebylo zaznamenáno v souladu se zákonem. Žalovaný nepochybil, pokud nepřistoupil k provedení dokazování výsledkem svědka M. P.. Žalobní bod není důvodný.

Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů

60. Závěrem soud k vyjádřenému nesouhlasu žalobce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrhu na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci konstatuje, že se ztotožňuje s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeném v jeho usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145.

Nejvyšší správní soud uvedl, že „zveřejňování a anonymizace rozhodnutí zdejšího soudu e řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a/ citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zák. č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvod, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu k zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b/ údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d/ jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e/ jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.“ Dále Nejvyšší správní soud odkázal na svůj rozsudek ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012-29 (který se sice týkal poskytování informací, nicméně argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít), kde uvedl, že „jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupování klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce nebo Mgr. V. V. Pokud se Mgr. V. V. cítí být „sekundárně viktimizován“, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.“

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

61. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
62. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. května 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně